

смѣня. На бѣлото платно сега е шумна улица, съ много кафенета, съ маси и столове по тротоаритѣ, съ безброй омнибуси и автомобили по асфалта, съ много хора, залѣли и кафенетата, и тротоаритѣ, и асфалта. И пакъ всички заглѣхвватъ, а нѣкъде от- страна нѣкой казва презъ луличката си:

— La Canebiere de Marseille.

Ла Канебиеръ, ла Канебиеръ...

Всрѣдъ нѣколко стотинъ скитници по чужди свѣтове винаги има нѣкой, който да познае и най- забравеното мѣсто, и напраздно се надѣва операторъ, че не ще се намѣри кой да реши безнадписнитѣ му ребуси.

Сега на екрана се движи изгледъ съ далечни планини и гористи склонове. Планинитѣ наедраватъ, склоноветѣ се нарѣзватъ отъ долини и пжтища, презъ цѣлия екранъ се разстила просторна котловина съ високи храсти и цвѣтове по тѣхъ. Мжже и жени работятъ изъ храститѣ, ржцетѣ имъ бързо шетатъ по дългитѣ вейки и кжсатъ цвѣтоветѣ. Тъм- ноока мома се изправя. Тя носи на рамото си широкъ кошъ, придържа го съ мургавата си ржка. Това сж розови храсти, хората сж розоберачи. Цѣло море отъ розови храсти, цѣли планини отъ цвѣтъ се редятъ на екрана и каточе надъ тъмния океан- ски параходъ се разстила далечно благоухание.

— Roses... — казва нѣкой на френски.

— Dov'è questo luogo? — питатъ на италиански.

Та нѣма ли наистина да се намѣри въ тоя океански параходъ поне единъ човѣкъ да познава и тоя земенъ край?

На фалтборда се облѣга безучастно единъ морякъ. Презъ живота си навѣрно е виждалъ много пжтници. Въ тоя параходъ непременно е ималъ